

1908-02-02

AFSENDER

Viggo Pedersen

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Hillerød, Carlsberg

Arkivplacering:

Mappe 28 nr. 9a-d

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

Brewer on
Foredraget
at
V.P.

2.2.1908

mappe 28 nr. 9 A-D

Til Joarkim Skovgaard
Fra Viggo Pedersen

4.21 Finland

1949

Kodifikationen av Kommunallagstiftningen i Finland. (Reino Kuuskoski)

N 8 Nordisk adm.Tidsskrift, aarg.30, no.1,
s.3, 12 s.

11.juni 1948 vedtoges en lov om kommunernes styre. Den tidligere og nuværende lovgivning om det kommunale styre i Finland.

17819

Starkberg Millerod 2-2-8

Fridays manday.

Fædernes mandag.
 Hans Jakob. Jyres Tro løstes. De Børst, for-
 rætt p. mig vel flittig at skrive Brev og tillige at berøge
 Agnete Theodor Enderstedt, og i den af Helene Børst
 dat. Atvilde, da den altsaa havde været i, der var saa
 meget saa meget og uoverkommelig i det, som
 overkommelig i det. Men vi fik p. den Børst p. mig
 Philipus og Børst p. Agnete, at naar p. den Børst
 kunde Børst p. sig. Ganske klar over den forstellige
 Opbeholdelse i sig, men at kun p. sig at
 var uoverkommelig p. mig. Ganske Børst
 til har været rask og glad og den Børst forstellige
 for Børst, som gaaer allevegne og som
 jo hos Nils og Tuglborg har været meget hvidt
 den alle og hvidt den Tuglborg p. mig. Moder
 at har taget at den Børst og den Børst p. mig
 for at har været i meget Børst for den med
 den Børst for mig af Børst, med Overenskom-
 gelse af Børst og saa skulde det end med den Børst
 Moder give bort. Ligeledes at var saa vist, at den Børst
 var oppe og var hos hende da hun stille ynder
 luktur med sig. Tuglborg var hvidt i sig og
 hun rager hun længe da den efter sin Moder
 længe efter at om faar hende og var lidt
 for med hende. Men længe i sig at har været
 at var meget for hende. Men hun har været
 haft nok om sig. Ganske Børst var jo saa
 p. sig og Børst. Enden den Børst for hende
 den Børst var hun hvidt og var saa vist,
 hende og hende, og med mig, der var med hende
 Celler. Med mig der kun p. sig. Vælden rask
 indtægt mig som p. mig, at det er gaaet
 om at med hende p. sig p. sig i sig og at p.
 saa gaaet med p. sig, at i sig at gaaet
 i sig den Børst og den Børst mig den
 og saa at Børst Børst med hende

Kunne ses) - var hun saa hørlig god
og opmuntrende og stimulerende at jeg
erstatte mig for det lidt Fædte af hendes.
Det store Samværdi gaar bort, og
binder Hæderens sammen. Nu er det ganske
konstent, og lykkelig at du er saa rask at
du som en ung Mand styrer dig ud i Livet
efter et usædvanligt Værk. Jeg har altid sæt
mig kommen af toos Tung. Der er afstokke-
beligt Helbred men har ikke lært sig stans.
Du er Fader til meter Flak Børn og en saar-
villighedfuld Fader, men du har af det Hjems
krav kun faalt Tidskyndhed til forøget
Virkenshed. Men en lykkelig Evne, der lykkel-
dige, har du haft Evnen til at mærke din
Kunstnerisk Kræfter og derfor har du arbejdet
med dem. Jeg har ikke mærket mine - gænde
istil saa langt iingen, men dog muligt stors-
end jeg selv anede, og luger og sæt mig klar
over at jeg havde den (helt hel mark Heller ikke
kan vent) - derfor plejer jeg dem alle, lad
den forsoner som noget usædvanligt, blev
forhørt og led ved Malesit, malt ofte
kun fordi jeg skulde og udsæd alle stort men
end at hugge mig økonomisk igennem
med Smaaligheder til Kunsthandelen.
Nude siger alder, har vel meget, har lært
meget og oplevet meget, nu ved jeg, at det
var galt, men klar desover var jeg ikke
men Tiel var. Jeg ved mig for en Lort
- og jeg var det allraa og god, for saa man

regerer sig selv det saa er man det. Men jeg traer
at alle andre faar det ramme, - hvad ogsaa mange
vel har gjort - og derfor svækkedes min Kraft.
Nu, da jeg ikke kan forstaa Proflemer saa raa
og Hørdomme med Udskilling og smuligheder, for
nu da jeg er moden, ser jeg med Forskjællighed, at
jeg kunde, som min Natur er, maaske uetop
have udrettet noget som Maler, om jeg havde
stillet mig Opgeaver. Men jeg forstod dog, jeg
traer ikke jeg havde Lov dertil, jeg skammede
mig over det. Ligeledes jeg gjorde og havde længe
længt - og endelig Aret. Er det pynteligt
svært at lade sig glemme sig selv. Derfor
har jeg altid fundet, vi raar i en Skole
eller call faar Personligheder, der kunde
opvække den kunstneriske Drift, Alvor,
kan de fremstaaende Udnyttelse af
men opslaan og vejledes de forbyttede
3 famlen. Maaske Høien for noget
har vundet raadene, andre har har so nat
lammene. Maaske Zahrtmann er raade
for min Ung, - men jeg har ingen Kunst,
der hjælper mig. Og der er den der traer
til at høre, da kan jeg se og og derfor
har et Ansvar. Jeg har altid følt mig
som en Elling mellem Scenerne, og
nu da jeg er bleven alder og er, jeg skulde
kunde flyve med de store fugle har jeg

him ligget og gænt mig nullems Piven
 og suadet i Jammen, og nu kan I
 ikke være mig. Nu maa I gaa som I kan,
 - aa om man kunde bli's lidt raske - og
 endrøis mig om I skulde kunne
 lykkes blot lidt. For den Skyld, der
 tryder sig mig, om - knyttet maask og
 ergalt - men for at kunne se paa
 Billedet og være vi paa, at hvad I end
 siger, saa var det alvorligt og sandt.
 Om I var tørt paa den, men sandt.
 At I det der altid i blødt mig forbeholdt,
 uden at jeg ved hvordan I skal endrøis, at
 mine Billeder er i sigte. Og det I
 det. Spøgen gør i mig sig klart, som
 ikke selv har vant kunst derunder.
 For naar I har stridt med for at faa
 den godt, i det reglen blive daarligt.
 Ja - det vilde nogt at underkædet mig,
 - I kom med den paa ved et minde. Tante
 julis' kære Vane vidt Aften I
 kunde. Og jeg vil gøre mig kunst for at
 huske den, kære Opbeholdinger og
 Tidskudt. - Men maaer flittigt til det
 men jeg vilde hvad det, for ham der var
 laant da jeg var med her som forleden med
 om I det, som Agnete havde vent saa rodet
 end mig. Og nu maa I have tale for den
 om, for at I vilde se mig, og se at
 ha Colerub, som vilde var mig, og

Og I er nu alle de I har været i forsamling. I har været borte og
 afsluttet paa. I har været i forsamling, og I har været i forsamling
 paa de der, I har været. I har været i forsamling, og I har været i forsamling

II

saa har jeg faaet Lov at lade alle disse om-
 hyggelig beskrivende Beskrivelser du har hjemsendt,
 hvori man kan følge dig paa ^{indto} alle praktiske Steder
 men, det hel. det gemaar saadan ved den P. 18
 at man ligesom ogsaa man gør Rejsen med. Men
 virkelig meget taknemlig derfor, og endvidere
 Agtelse af det Brev hvor du fortæller at du har
 båret Lykkehæder og hvori du fortæller om
 alle Lykkehæder og Færdigheder med min Spø-
 maal. Tænke, saa jeg kalder dig ogsaa Brev
 var det mig. Ja du ser rigtig nok noget. Om du
 kan maade det, saa det bliver tropisk, er det et
 andet Spørgsmaal, for man skal vist ind i
 mig i Naturen for man bliver fortrolig med den.
 Der er. Klæd for mig en indledning af
 Billeder fra Civita d'Antino, Sakisurans
 i et naturligt. Du ved det jo, du har prøvet
 det Billeder paa den. Du vil vist nok for-
 nøjelig, indledig noget for mig selv. Ja naar
 jeg tænker paa hvor jeg er og i det Værelse
 i Lona indover mig, at jeg vist har faaet
 ud af Italien. Jeg kan ogsaa huske, at da du
 saa mit store Billede ud fra Thythamello
 med Eggegruppen, Medlen - da jeg havde maalt
 det efter Skildrens Skildre herlyse -
 sagde du ogsaa, - at. Færre saa det var ikke
 saadan ud dermed. Og det gik det ind
 heller ikke. Der var en Rude i det

SKOVGAARD-MUSEET
 Mappe 28 Nr. 4B

(men maecte die Famen)

i Studeit - men dle, des hangen her
paa een Vag, ser rlyghade megel float
ad naar sy lante paa Crilla d'antino
hertellingen. Zke blot Zakulumann
men ograac mangrauden. Billedt othaale
g lyer. Men had sy van en bedronken
en, al sy hle hand gret paa y mod hit
(ghelle dle goet Raad hi) al konni. Lay
med Figuren, van dier dit eente rult d.
Men megel manant al u Forshellen paa
de jonck af Zakulumannus Billeder g
de zinnen - Men d vidd ja d v m
abegribel'g, den Fortissimo - men
d most vidd om sy saa maer rlyg. d
jonck w gaa g hune - dier w ograac
swad deempde. Nocht dier las for
mij van megel faueringe den gang-
men in ser sy, al dier gaa g
hune - . alt faed der ope.

Font oflerhauden blia d. rlyg
italienish - sydlandt - baad
fauering g blaendend men
dy fahaedris milt. Modsalung
hit d vidd fauedeliver. Jk w may
ser elc dle d ependomelg i Lyse

før man blev fortoldet dermed. Nu faar
vi se, om vi so manden Maud nu, end dog
var i Italien med mig. Gudskelov af alle
paa den Udfordring var der ingen der ikke
Aqvavit af Ferantus Havn. Den er klar
til og lyse og har intet brunt i sig. Den
forbandede Brum. Jeg ser at det ogsaa
volder i mine Billeder naar det er en Læg
og Fortvivlelsen. Jeg trænger til at
komme ad at rejse og se nogle franske Re-
pensionister. De har sagt alle de Conven-
tionelle Fæmte Farvel. Lad mig nu se
om ogsaa gør det dermed. For længere
kan man jo ikke godt rejse bort, og in-
ter vedde to med i paa, at der er ikke brunt.
Nu faar vi so en kortelig engelsk Malin-
samling fra det 18de Aarhundrede og
Begyndelsen af det nittende. Der er nemlig
nået indre Brune Farver. Gallenstone
begynder jo ellers i de samme Aaringer
at g. blive Mørk igen. Kan du det
bliver rent gult naar den berørt
Englands den har været her.
Jeg har maalt ud i Lueen i disse dage. Det
er kommit mig til godt at jeg kender at far-
laadne Stakler af Hatten. Jeg har dog
varme Ben i dem. Og da jeg nu har en sand

at Catharine og hane komin godt. Lag
 med en driflyd dansk Maaned og her Kaab om
 Frenthvad den Uj, staar i med elover
 Fiklen af Heggiden. For nuu Tauber har
 rigtignak til vaal has den Søster naar sin
 horte om de den Proveler hun var val paa.
 Sneen er ikke bruen. Men hvordan sin
 end vunder og drifdet paa sin alle noy
 rodt ind. Billederne. Men en Maaned
 der en gang taget om nuu Maler, at
 der er meget godt, men, suurignak,
 der var alle Fled iden. Ende af
 Billedet. Og sin maale til, for det er
 sandt. Men det var rodt Teglage
 eller rødtbrun vidne Rander eller
 Gjænde Løderport eller rødt Skoder.
 Det er ved at paa Sneens mæg færdige
 Maaner med udrat færdig
 ned, at færdig i Spil og dog
 hvid - lyende - og paa i Skyggerne.
 Stærke Modsetninger hjælper godt
 dertil, men nuu Modsetning af
 noget der er i rent hvid - og saa
 meget mørk eller meget færdig
 Ting ved Siden af.
 Men hvad der alle vunder rundt i
 mig, det er, at alle det man uigaa

Eller er det alle i paa Sneen. Men en Maaned
 og legende i sneen. Men en Maaned
 Men Maanederne, og paa sin paa eller den
 der alle paa i paa i det. Men en Maaned

III.
 og maler af eller alle den Landskaber
 eller Interieurer med Figurer eller
 Mennesker, stille dagligdags Situationen.
 Det kan jo være meget rar; men hvorfor
 maa man, hvorfor drives man dertil af en uind-
 staaelig Maade til at male noget af alt det
 der træder og svulmer og hulket og længes
 og sejer og rejser sig og kæmper og
 leder og jubler inden i mig. Hvorfor
 hælder man sig saa over alt dette, og vilde
 finde det ublejsfærdigt om man prøvede
 at gøre det ledigt. Det er nok saadan,
 at enten er man Kunstner eller ogsaa
 er man det ikke. Maaske er det fordi
 man ikke kan, men ogsaa er det fordi
 man ikke vil male Ting der kan
 sælges og rykkes mig med Guld eller
 med Hemykkelser. Man elsker paa en
 Ting man har oplevet hvorunder det var
 mig en Time at Malen. Esthetikeren
 blev mig berødt at iagttagelse af
 Billedet. Situationen. Det forekom
 mig som at være Helligheds om
 sig prøvede at male det. Men det var
 netop ganske ukunstnerisk. Kunst-
 nerer. Digteren - er vel uetgøder
 der har en Lidenskabelighed for at gøre
 sit Hjerter blod til Poesi. Den sande
 Kunstner kan vist ikke lade være. Jo

Jo det var det jo kun et enkelt Billede. Hvad men det var en, at det var
 en Gang en eller anden der havde sagt: Uopsigelse og det blev det
 nok en Gang en eller anden der havde sagt: Hvad gaar det an alle disse Ord og
 under dem Billeder er saa mærke og ligesom: "Hvad kan jeg gøre?"

Kan saa dybt ligk være, for jeg vover
 det ikke. Ved end ikke hvordan jeg skuler
 jer det. Men det er dog beqvemt at møde
 kan de lige gode og af se dem
 Tung man slæder paa, og læd sel
 Hørens Lø udruldestyke. Medmindre
 det maaskee Omveje spæres. Men
 hængang jeg men direkte prøver at
 slaa Forreder som hæver mig
 selv, lyden af det for mine Gæster
 hængang indprenter mig
 Vogt sig for Fransen og for det
 theatraliske. Og saa ser jeg ligesom
 det ubeherskede Govenhæver og
 smagløs den, og saa er det pænt.
 Om det med fast strængt Arbejde
 ved tekniske og selvtægt maaske
 kundens lykke, mig at skæde
 noget paa gang slækt og sandt
 midt i det Sund Kunst, ved jeg
 ikke. Men det er en gang bliver
 Klud der alt sammen. Men er jeg
 led der ved, til endog led ved Kunst
 overkomme. Det vil sig, der
 elon atvontige Lødder, Kunst er jeg
 ikke led ved. Og jeg ser med glæde at
 Kunstforeningerne giver mig Mellem

et Verbum om Billeder i Lødder. For saa et
 Proverbialt og Maaske det er det en egen
 Text. Kunstglæder mig. Der er ingen
 Kunstner der har vist mig Kunst som det.
 En saa stille som Mellem, saa pænt,
 indledende indstien i Kunstens Lødder og for saa
 den ganske skaaet efter en hel anden
 Facon end alle andre. For den de skæmmen
 hvad det Mellemstigningen, ses det jomalt
 paa sig alleve, hvad der er indstien.
 Equillig Kender jeg sig Kunst Lødder for det
 taler ikke saa meget om sig selv. Men jeg
 elsker sig, for den Kulturen sig, i det Lødder
 der skæmmen den sig og ud at
 alle. Den gemmer sig i det Kunst Lødder
 privat Kulturen, den giver alt om
 Kunst Kulturen og et dygtigt Kunst.
 Den giver Kunst glæde og smag og
 Kunst Lødder. Det Lødder og giver
 sig Lødder. Lødder. Kunst Lødder.
 Kunst skæmmen Naturen. Kunst
 den Kulturen for det. Kunst Lødder
 Elisabeth, ialt Kunst Lødder, er
 og saa saa Kulturen, - Kunst Lødder
 noget gaar, som den Equillig er
 mig. Kunst Lødder. Kunst Lødder
 Glas. Kunst Lødder. Kunst Lødder
 var Kunst Lødder, Kunst Lødder
 Kunst Lødder. Kunst Lødder. Kunst Lødder
 at Kunst Lødder, Kunst Lødder

SKOVGAARD-MUSEET
 Mappe 8 Nr. 9 C

der paa med Rømt. Ny-Børn,
 Blomster, Skønhed, Slagning og Lyk-
 ning. Toner - Ah som Rømt men til
 Noer over Løst - og saa først og sidst
 Øjet vendt mod Gud i Tak og Tam-
 lig Tænk. - Det var en Skønhed, en
 Skønlighed, en Lige og en Videnskabelig for
 et uendeligt forpint forkræblet Sind.
 Om hun nu havde haft Kunstnerkræften
 saant Fængselighed, hvidt og sort
 hed, en adelig Kamp med Teknisk og
 hvad al det Brød nu hedder. Det ved
 ved det som. Men hvordan det var for
 hendes? Ah det var det maa du tro, det var
 hun og saa til. - Det var. Men hun
 var saa uirrigelig om og Kærlig og
 fandt saa hendes venskabelighed derfor.
 Men hvor forskellig var det var. Maaske
 derfor allequid netop saa lyktulig.
 Altså - man er blødt afhæftet
 og der høres Maaske at leve. Nogen
 Videnskabelig tænkning et Menneske til,
 irdre de der bærer Selopineren
 inders i Sjælen.
 Det var Brød hvad jeg skrev for, at jeg
 ikke kender dig godt. Jeg kender dig
 netop indvirkning. Men det er det, at
 du er en egenartet Natur, saa forskellig
 fra mig; og det er jo ogsaa en egen Sag
 som du maa alvillig hjælpe mig til
 at se. - Gud i Guds navn!

Det var en
 Lykkelig og
 en for mig
 en for mig
 en for mig

IV.

Paa Kleis's fortælling er den enkelte
 de Billeder - og mange Raderinger og
 Fæner - af Raffaelli. Sykkelig var Lyet
 hvalv's hoved den synderlige. Overkommet
 havde syv og en Lyet hvalv's hoved
 den enkelte lyder, og en af moderat
 og hoved ikke. Den Lige, den dog ikke
 hvalv's Raffaelli hoved, (men Philip.
 den var mig meget begynde om den
 intenerer mig og mere mig men
 lader mig ganske kald. Vi kunde
 ikke godt lide mig deraf; det at
 blot alle andre en lang Marsch
 og kun anslaa Billedet hoved =
 det slægt og hvalv - og
 den Lige - Bredt, Mælet
 den hoved den hvalv's - men
 blev baade det rigtige og det
 overflødig et Stykke, men passet
 Charmer. All det andet og dog lige
 gyldigt, det at fæle all med.
 det og dog et de: kun Billedet
 nødvendigt - det andet det ved
 at behynde og en, kun det ene
 fæle fæle hoveds. Men hoved det
 meget et ved! det og det, hoved
 det og det den, et stort Samfund
 den den en god Cultiv og en stor

man kan se og se den hvalv's
 det i hvalv's og syv. Bøjer og hvalv's
 det og det, hvalv's hvalv's
 det og det, hvalv's hvalv's
 det og det, hvalv's hvalv's

Træd, him. Ja - Lyt du er det nat
 ikke vand at tale om Frigørelse, ja det
 omklæder, for har nogen igt for-
 stand, og Almænges Forargelse, lo-
 vet sig ja all' det der kun tynges
 men ikke vejer, saa endt nat du hen-
 kjører, ja i Forbaend til andre
 Vedlaender og saa. Du har i Sand-
 hed beholdt Rønnen og Lærdommen
 Hjer. Men sål lidt med mig naar
 di mæle Sandskaben, for saa fortæller
 du bedrøvet sig minner. Du har
 noget Smag, blødt den, meget
 netti, ligesom saa meget andet
 det er i Hæd plettet at van i
 samme Røm som saadan
 Rønstuer. Og saa er det altså
 viden van Ting har har. Noget
 endog altså.
 Men endte Trist er, at saa længe
 man er gal. Kender jeg sig selv
 og altid for Lær efter at atter
 gine Tharvuden og kender den vel,
 og at altid ved det at er kendt
 det godt og det er veje sig for det
 (og) med Glæde min Mirakle

saa længe, vi man dog ikke gaar helt ud.
 For Viisdom kan har baand mange Klæder
 med Aar, det pislige, om end aldrig saa
 de, og som har vand og 1000 Kjøp
 og Glæde, og det er som i Lyngelands
 helt ud - blev det med alt andet grøn-
 ners. Hvor meget end det. Og sig sig
 sig ligesom du, og en og saa gaar ud.
 Men saa skad du noget grønne Pip som
 efterhaanden blev længe Røstler af
 grønne. Du kan det om op - og en i samme
 blev det gaar frem og. Du kan det om
 re. Men det er i Sandhed, at du for-
 sig sig, vil du atter den Trist og de
 om du det. Maaski de og saa
 endte er lidt grøn med Røstler af
 mig, som endte Røstler og
 blev opbrudt og kender - og thi
 det var det lidt Trist. Ligeledes
 meget, det sig selv, så vilde sig,
 det maalt den saa Læ og Regn,
 men om de van Læ endte. -
 Men den grønne Røstler,
 og kender det endte efter.

Ja - saadan er det, saadan bliver man
 naa man i saa længe Tid så vilde for
 om det endte Røstler som
 og lægger for sin egne Fingre som
 sig om. Hi. Du kan det om det

om sin hand fortalt sig mangt. Men sin
oplevelse lide. Hele altid ene, og sin vil
meget hat. Men saa, et Kunstblad - sin haende
fleur, for at se lidt af hvad der foregaar
i Norden, at en tysk Maler var bleven
Artsitekt. Han var istid ikke saadylig som
Maler, han var nok ikke heller noget stort som
Artsitekt; men han var Smag og Selvstændighed
nok at blive ved hvad der er godt for For-
tiden og i alle kramper for at være og
original. Hermed vil jeg helle ikke det
et gælder. Han udtrykker sig saadan, at
men han var Maler og forfælder
Antallet af overflodige Malerier
med nogle Stykker aarlig jall. han
og som en Dag tyv. Nu, da han gør
i personligt Arbejde føler han sig nyttig,
han giver os af det øste og sætter
et prøvede gaml og med det meget
isøgte. og han vil præd. Det er
beard beskudt og vundet. Men
staar han. Men sin bliv ikke Artsitekt.
Men bliv ikke andet end Maler, han sin
overbeviendt skal der og kunne arbejde.
Kunne sin Kunst finde sin Form for Ar-
bejde der ikke skides ager noget.
Men sin har ingen andre Udvej end at
fætte med det ene godt sin kan glæde
Tiden selv og fæ. Komme ud og lade Ruten
færdig. Forleden hat sin Fine.